

Balogh András festőművész, kerttervező, művészeti szakíró, c. egyetemi tanárnak kiemelkedő érdemei voltak a táj- és kertépítés tervezők vizuális és művészeti nevelésében. A Szabadkézi rajz, az Ábrázoló geometria és a Művészettörténet című tantárgy oktatójaként kiemelkedő színvonalú munkát fejtett ki. Szakírói és szakterületi művészeti tevékenysége jelentős.

A Képzőművészeti Főiskolán 1937-ben kezdte meg tanulmányait Burghardt Rezső tanítványaként, ahol 1946-ban fejezte be tanulmányait. 1950-től 1980-ig a Kertészeti Főiskolán (később Kertészeti Egyetem) tanított a Kerttervezési Tanszéken művészettörténetet, szabadkézi rajzot, ábrázoló geometriát és kertesztétikát. Az Iparművészeti Főiskolán óraadóként kertesztétikát adott elő.

Első elismerését húszévesen vehette át, öt esztendővel később, 1939-ben kapta meg a Magyar Képzőművészeti Főiskola Székely Bertalan-díját. Csók István éremmel tüntették ki 1958-ban.

1971-ben részt vett a firenzei Palazzo Strozziiban rendezett biennálén, ahol aranyéremmel tüntették ki. Rendszeres önálló és csoportos kiállítások sora következett ezután nemcsak Magyarországon, hanem Olaszország és Németország számtalan városában, kiállított Finnországban, Kanadában is. Egyéni kiállításai gyakran katalógusokkal jelentek

meg. Nyaranként Tihanyban vagy Zsenyén alkotott. Az életmű kezdetén a látványélmény gondos festői megjelenítése foglalkoztatta. Azután a látvány mögötti valóság rejtettebb, mélyebb sajátosságait kereste, azt, aminek megragadásában a lírai képzeletnek nagy szerep jut. A tudás fényénél megszürt ismeret és a sokrétű érzelmi átélés mindig összhangban volt a megművelt – hagyományt őrző és új lehetőségeket feltáró – kifejezőkészséggel, technikai erővel.

Meghatározó szerepe volt a szakon végzett táj- és kertépítés hallgatók szemléletformálásában, vizuális és művészeti nevelésében. Kutatási területe a kertművészet története, a kertművészet és a képzőművészetek kölcsönhatása. Kutatási eredményeit számos könyvben, tudományos cikkben publikálta.

Legismertebb munkája a „Magyarország nevezetes fái” című több kiadást megélt könyve és az 1964-ben megjelentetett „A képzőművészeti giccs” című tanulmánykötete.

Életét a festészet és a kertművészet együtt, egymáshoz kapcsolódva töltötte be, mindkét területet gazdagította, amiből maga is táplálkozott. Hallgatói különösen szerették, tisztelték.

1980-ban vonult nyugdíjba. Nyugdíjas éveiben is a fiatal évek lendületével és optimizmusával festett, előadásokat tartott, cikkeket publikált.

Főbb publikációi:

- Magyarország nevezetes fái. Budapest, Mezőgazdasági Kiadó (1957) (2. kiad. 1968)
- Képzőművészeti giccs. Budapest, Gondolat Kiadó (1964)
- Művészettörténeti összefoglaló. Budapest, Kertészeti Egyetem (1970) A kert művészete. Budapest, Corvina Kiadó (1971)
- A kerti cicomáról. Budapest, Mezőgazdasági Kiadó (1981) ©

